

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwo: 8 da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh 6l khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

W Budyschinje, 11. januara 1925.

Čištjeć a nakład Čsmolerjez knihicziščetnje a kniharnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wužadźa łóđu łobotu a płaczi na měřaz 15 łlotych pjenjełtow.

1. njeđžela po 3 kralach.

Łuf. 2, 41—52.

Łusto doščz w čłowóskim žiwjenju je jara wažne, so něščto, ščož je 6o stalo abo ščož je 6ame na 6ebi potajne, njewěmny. S teho móže pať ščłoda nastacź, so potom reka: „Ščłoda, so nje- 6ym to wěđžak,“ pať móže nam to jara prawe bjeć, so prajimny: „Derje, so to njewěđžach.“ Bóh wě, so dyrbi najwažnišće wěžy pšched nami potajicź, na pšchikład wščitko pšchichodne! Nam njeby móžno bylo snjesć wšcho, ščož pšchindže, hdyž hižo prjedy wšcho wěmny. Čsmny derje wodženi. Wšchať Bóh wě wščitko.

Jara wažne je, so Ĵosef a Marja 6wojeho 6yna Ĵesuša po jeho snuťskownym bjeću njesnajesčtaj. S tym je pšchisčło, so tola je d h n podawć s Ĵesušoweho džěczatstwa šhonimny, a to tajki, so 6łubołe pšnacze wo Ĵesužu a jeho roswitwanju a wot- roscženju dostanjemy. Šdyž na wšcho 6edžbujemy, nam najprjedy jažnje pšched woczi stupi, so mějesčtaj staršcej do 6wojeho 6yna Ĵesuša połne dowěrjenje. Wjazy dnjow móžesche 6o wot njeju džělicź! Snajesčtaj jeho sadžerjenje a wostajisčtaj jemu wjele 6wobodnosće. Dušni a mudri staršchi wješchim džěczom doščz 6wobodneje wole popšchewaja. Čhedźa wobkedžbowacź, ščo džě- czo čžini, hdyž nan njeķwari a macź njehlada. Je tať pokłusčne, so s čžajom sažo pšchindže? W tutym nastupanju 6o wjele hřešchi. Čheschli džěczo lěpje a wěsće spšnacź, dyrbišch nashonicź, kajke je w 6amostatnosćzi, kotruž jemu popšchewaj. Njeh 6o teź něščto stanje! Talc ščłoda 6o mytuje. Wěšch, hdyž leži spytowanje sa twoje džěczo. Šdžez je čžrjoda džěczzi, tam 6amo wot 6o pšchindže, so 6o bóle pušchěza. Ĵeniczke džěczo 6o lohzy pšchewara modži, a to derje nječžini, hacź je teź derje mēnjene. Ĵesuž běšće spuš- cžomny. Staršcej jeho jało tajkeho snajesčtaj. Šakle potom,

hdyž jeho teź wječor njenamałasčtaj, mějesčtaj starosćz, hdyž je wostal w zusbje!

Ščto bē 6o stalo? Něščto, ščož 6ebi tutaj pšche wšcho žoh- nowanaj staršcej njemóžesčtaj myšlicź. Něščto, ščož je sa wšchón 6wět jara wažne a wulke: Ĵesušowe snuťskomne bjeće, jeho 6łód po bohapšnacžu, jeho domabjeće w Bosy, jeho džěczatstwo s Boha, jeho wěczneho Wótza. Njeistaj 6ebi prajiloj, hdyž dyrbi bjeć, hdyž dyrbja jeho phtacź. Wón 6am je 6ebi myšlic, so móžesčtaj to wje- džecź. Je derje bjes jědže tam w tempłu pšchewywať na tji dnj. Jeho žyřoba běšće 6łisčecź wo Bosy a na 6wjate prašchenja wotmołwjenje doščtacź. Ĵesuž dyrbjesche tam w tempłu prawje dołho pšchewywać, „w tym, ščož jeho Wótza je,“ kaž wón staršchi- maj prajesche.

Tole dyrbjenje jeho bójskeje dušche je nam šjewjenje! Šaž tehdy jeho staršcej jemu njesrošymjesčtaj, tať nam 6łudnym čło- wjekam, kiž mamy tajke 6nadne snuťskomne žiwjenje, njeje žyle móžno, Ĵesušej do dušche hladacź, runjež je nam jeho žyle žiwje- nje snate.

Ščto je s tajkim woķebnym dyrbjenjom? Myšlimy 6ebi na hólza, kotryž jutry, do šastupjenja do noweje šchulskeje wjadow- nje, hižo 6woju nowu čžitanku doščtanje! Ĵedyn dyrbi knihi hny- dom sa něščto dnjow pšchecžitacź. Ščtož 6o jemu woķebje lubi, to čžita dwójzy. Wě wščitko derje, tajkeho žitweho ducha wón je. Druhi hólz 6ebi jeno něščto pšchecžita, hdyž jeho na- piřmo nastawka a wobras čžehnjetaj. Tšeczi 6ebi knihi rucze pšchehlada, njenamała ani wšchitke wobrašy a sacžini knihi bóršy, a potom ani njeķedžbuj, hdyž w šchuli dyrbjal 6obu čžitacź.

Ščtož dyrbi a njecha, je pornjo wotrocžkej. Ĵemu na snuť- komnym, wšchšchim dyrbjenju pobrachuje. Ščtož na tajke

prave dyrbenje w ſebí, tón je pornjo knjeſej, móhli prajicž ſwobodnemu knjeſej abo ſemjaney. A Jeſuſ je pſchichoſ, ſbudzo-
wacž a tworicž w ſwojich wuczomnikach tajke žiwe dyrbenje.
Jeſo ſkutkowanje je pſchemſcho waſne.

Ach, ſchto tola ludžo baja wo ſwobodze! Ach, kajke wotkhi-
lenje maja ludžo naſcheho cžaſa wot dyrbenja! Politiske hibanja
ſu pſchinjeſke, ſo je wſcho dyrbenje hidžene, ſo wodžerjo, kotſiž
neſchto žadaja, ſu kaſž wotſadženi, hdžž wodžerjo, nē ſawjedžerjo
jeno prawje wjele lubja. Schto rad njewēri, hdžž ſo jemu neſch-
to rjaneho lubi? Mjenje džela, wjazž cžeſcže a prawja, wjazž
wjeſelow a wužitkow a ſchto hewaſ, to je neſchto ſa wuchjo tajkich,
kotſiž rad knježa rēkaja a wſchēch knjeſow tamaja!

Njeſbože naſcheho cžaſa najbóle ſ tuteje blaſneje ſwobodneje
myſle wukhadža. Wopaſ myſlicž wo ſwobodze, to je ſtrach na-
ſcheho cžaſa, ſ kotrymž tež wotpad wot Boha žyle ſwiſtuje. Bóh je
ſ knjeſom. Bóh dyrbi žadacž! Ale Bóh móže tež džiw cžinicž pſche-
wſchē džiwu: Bóh móže dyrbenje cžlowjeſej do duſche wuliwacž
a jeha kraſnje potwſchecž.

Jeſuſ je dyrbjak! Bóſſke wo nim bē pſche wſcho cžlowſke
mózne. Taſ Jeſuſ ſlužeſche, a ſ tym bēſche ſ knjeſom. Schtož jeha
poſlucha, na teho ſo neſchto bójſkeho pſchenjeſke. W Jeſuſu je
žiwjenje a ſwobodnoſcž ſ wēcžnemu žiwjenju. To je najwſch-
ſcha ſwobodnoſcž. Schtož ſebí cžlowjeſ ſwobodnoſcž mjenuje,
to je ſkóncžnje ſwobodnoſcž ſ ſtaženju. Aſchecžan móže ſ tajkeje
blaſnoſcže wuicž. Aſchecžan poſlucha na ſwój hlóſ nutſkach
w duſchi. Bola Jeſuſa jeha duch a jeha duſcha ſ ſebí pſchindžetaj.
Njeſchecžan je taſ rjez ſwonka ſo. Jeſo cželne dyrbenje mori
duſchu, ničži žiwjenje a wēcžne ſbožo. Nētko kóždy wē, taſ ſ nim
ſteji. **To dyrbi kóždy wjedžecž! Kotryčž ſyn wukſwobodži, cži
ſu prawje ſwobodni. Samjeń.**

Hodowny blyſchcž.

(Skóncženje.)

„Nuſu njeſſmny wſchaſ hiſchcže cžerpili“, wotmoſtwi nētko
Scholta. „Njemóžachmy tež wocžakowacž, ſo ſo wy wo ſwojej
wulfej ſrudobje na naſ dopomnicže.“

„Kunje ta ſamſna ſrudoba je tež ſ wam ſaſtupika, Scholta!
Ja ſm to — haſle dženkja ſlyſchaſ, doſelž — doſelž nočžnych
ničžo wo tym wēdžecž, ſchtož ſo wonkach ſtawſche!“

Doſho ſo hiſchcže pſchecželnitwje ſe Scholtu a jeha žonu roſ-
moſtweſche. Eſlubi kthoremu, ſo jemu neſchto ſ poſhljenju pó-
ſejele; džecžom pſchimoſta: „Budžcže prawje pēkne, ſo by Bože
džecžo tež ſ wam pſchincž mohlo!“

Nēſchto poſdžiſcho ſaſtupi pola ſwojeje mandželſkeje. „Dže
dha ty bēſche, Jurjo?“ wopraſcha ſo tuta ſtarocžiwje. „Nichtón
njewjedžeſche, hdže ſy a ja ſm ſo jara ſtaraſa. Tola — ſchto
je ſ tobu? Twój napohlad je žyle hinaſchi, Jurjo!“ pſchitaſti
ſ cžicha. „Je, kaſž by ſo cži woblicžo blyſchcžilo!“

„To je hodowny blyſchcž, Leńka!“ wotmoſtwi jej mandželſki.
„Ty njetrjebaſch moje dla wjazž žaneje ſtarocže mēcž!“

Eſndže ſo ſ njej a wupowēda jej, ſchtož bē ſo w poſlednich
hodžinach ſtaſo. Anjeni ſ Gaja njepraji ani ſlowečka; ſloží hlówu
ſ wutrobje mandželſkeho a pſkaſche horze ſlyſy džaka a wjeſela.

Patoržiza! Hodowne radowanje wſchudžom, doſelž hodow-
ny blyſchcž ſacžeri wſchu cžnu tam, hdžež wocži maju widžajej,
doſelž maju wērjajeje, ſo hodownemu džēſcžu Božemu dowērja-
jeje wutrobje. Tuž tež iſtwicžku na deleńžy roſſwētkli hodowny
blyſchcž.

Tamny bur, kotryž bē taſ wótrje ſudžil ſadžerženje knjeſa
ſ Gaja, póſta jēdlenku a forb pótny pēknych darow hodownych.
A ſkoro ſ tutym hodownym poſokolom na dobo ſaſtupi knjeni
ſ Gaja pola Scholcžiz. Bē tu hižo neſchto raſ pobyla po pře-

nim wophecže mandželſkeho; dženkja cžyſche nētk ſama hodowny
ſchtomil wo iſtwicžžy na deleńžy ſaſwēcžicž. A cžinjeſche to tež,
ale wſchaſ hubje jej dyrkotacžtej a ſlyſy ſo jej ronjachu po lizo-
maj!

„Anjeni!“ rjekny Scholta, „to je pſche wjele ſa Waſ! To
njeblyſchcže ſmēla ſa naſ cžinicž!“

„Wóſtaj ni to, Scholta!“ wotmoſtwi ſ cžicha, „cžim jaſ-
niſchi blyſchcž mje to wot wonkach wobſwētkuje, cžim mērnſcha
bywa mi to wutroba! Njedyrbjaka ja ſwoju ból taſ njeſcž, kaſž
Wſy ſwoju njeſcže!“

Pod ſchtomil naſkadže wēzow, kotrež móžachu Scholcžiz runje
najlēpje trjebacž, ſ tomu tež neſchto pjenjeſ. Schtomil bē ſlu-
žobnik ſa njej pſchinjeſt a na blidko ſtažit. Wſchitko dohotowawſchi,
da Scholcžiz mandželſtimaj ruku, prajizy: „Džecži drje hižo won-
kach cžakaja na to, ſo by ſo w hrodže ſablyſchcžil hodowny blyſchcž.“

Bē to hodžinu poſdžiſcho. Durje wulkeje ſale w hrodže ſo wo-
tworichu dwórkim ludžom a dwórkim džecžom a ſ tomu tež
kthudym džecžom ſe wſy. E wulkeje pēkne ſroſcženeje jēdle ſapa-
ſche jim luty blyſchcž napschecžiwu. Doſhe blida bēchu tam doſoko
wokoſo naſtajane, pókne hodownych darow. Anjeni ſ Gaja bē ſo
dale ſa hodowne wobradženje ſtaraſa, ſo nadžijejo, ſo ſo mužowa
wutroba tola hiſchcže hodownemu blyſchcžej a hodownemu žohno-
wanju wotewri. Jeje nadžija ſo njebē molika, bu taſ rjenje
mptowana.

„O najwjeſelſchi, o najſbóžniſchi, hnadyſpoſnicžki Boži dnjo!“
janoſchowachu džecži, ſo radujo je ſo blyſchcžazymí wocžkami.
Anjeſ a knjeni ſ Gaja, hladajo do tuteho hodowneho blyſchcža, ſa-
cžuſchtaſ, ſo njebē tuta hodžina jeno ſa tuch, kotrymž bu wobra-
džane, neſchto wjeſela a žohnowanja pókne, ale tež jimaj, ko-
trajž bēſchtaſ tu wobradžakoj. —

Wulžy a mali bēchu woteſchli. Anjeſ a knjeni ſ Gaja ſte-
jeſchtaſ tam hiſchcže pod ſchtomom. Tuž wobjima knjeſ ſ Gaja
ſwoju mandželſku a rjekny, ju wokoſchawſchi, ſ cžicha: „Ty mē-
jeſche prawje! Žana ſemſka ból njeſamóže ſadžewacž hodow-
nenu blyſchcžu! Bóh je wobohim bohatym cžlowjeſkam ſaſo na
prawy pucž dopomhaſ!“

Zyrfej a ſtat.

Evangeliſka mužſka mlodžina žyſkeho kraja bē ſwoje ſobu-
ſtawy ſwolaka ſ ſhromadnemu woprowanju ſa wulki a wob-
ſchērny ſkutk evangeliſkeje mlodžiny. Poſledni pſchehlad hiſchcže
nimamy, wuſbytk paſ je wjetſchi hacž bēchu ſebí ſjednocženſtwa
mlodžiny to wocžakowale. Najwjetſchi dar wucziniſche 700 hr.;
bē wot towaſtwa jeneho ſrjedžnowulkeho mēſta južneje Nēm-
ſkeje ſapóſkany; a tuto towaſtwa njelicži do najwjetſchich. Wſchē
tute daru dyrbjaja ſo ſa „bratrowſku pomoz“ wužicž, to je ſ druhimi
ſlowami ſa to, ſo by ſo wſchudžom po žylym kraju ſbudžilo hi-
banje evangeliſkeje mlodžiny a taſ wſchudžom ſacžahnyſ duch no-
weho ſchecžijaniſkeho žiwjenja. Je tola taſ, ſo ſu ſwobodnoſmſy-
leni a tajžy, kotſiž bjeſ nabožiny a pſchecžiwu nabožinje, ſwoju ml-
džinu ſrjadowali a ſwajaſi do kruteho porjada a ſo ſa nju a na njej
wērnocž ſlowa: „Schtož ma mlodžinu, ma pſchichod, ma lud.“
cžinja, ſchtož móžno. A to wſcho tehodla, doſelž ſu ſpóſnali
ſo ſu tule wērnocž tež wſchudžom cži, kiž ſo ſ zyrkwi džerža a
ſ nabožinje, ſpóſnali, njemóžemy prajicž. Tehodla ſo tola tež
hiſchcže ſ mēſtnami taſ malo ſtawa ſa mlodžinu a ſ mēſtnami
ſamo ničžo. A cžehodla to? Eſnadž ſu pſche litwzy, pſche ſymni,
ſnadž tež pſche lēni, ſnadž ſebí myſla, ſo to hiſchcže taſ ſlē njeje
ſ ludom, ſ krajom, ſ mlodžinu, ſ žylym položonjom a žiwjenjom.
Kaſ ſo tola mola! Boža ſlužba, Bože wotkaſanje; drugeho je
nuſne! My njeſſmny wjazž w cžaſach žiwi, kaſž wulžyžedojo!
Naſch cžaſ žada ſebí napinanje wſchēch mozow ſa dobre a lēpſche.

nascheje mladžiny, a to je pschede wschém jeje wěra, jeje nabožina. Čim lěpje wona w tutej sakožena, čim lěpje to sa nju a jeje žyłe žiwjenje, čim lěpje to sa žwójbne a wješne a wošadne žiwjenje, haj sa žiwjenje žyłego luda. Njeh t tomu pomha kóždy jenotlity po žwojich mozach! Sčtož žo dotal stawasche, njedokaha wjazy; njeje došč, so tu sa nju jenož roščerčowanja, předomanje, Boža služba, Bože wotkasanje; druheho je nušne!

Sakski stat je, runje kaž němski stat 50 000 hr. bjes sadanjenja sa to pschewostajit, so žo w Budyščinje katolfski předarfski seminář sakoži; praji žo, so žo tole stanje tehodla, so njebychu katolfszy měščinizy dale wjazy w Prasy studowali a tam žnadž wot čěšskeho ducha nakasyl. Mól tu tež žyłe druheho mēnjenja byč. To, sčtož naž sajnuje, je to, so stat — sakski a němski — tu sa wěž katolfskeje žyrtwoje statne žrědki pschiswoli. Dofelž tola runje tutón stat pschezo na tu řadu džiwa: kóždemu jeho prawo!, nježně žo ewangelska žyrtwej komdžicž, žebi sa žwój předarfski seminář, wo kotryž žo hižo dawno prózuje, wot stata, sakského a němského, žrědki žadacz a to pschiměrnje wjetšče, dofelž w Sakskej tež licžba ewangelskich wjetšča hačž katolfskich.

Hibanje křesćanskich staršich sa nabožnu schulu bywa tež w Sakskej móžnišče a móžnišče. S blakami paž hiščeže spja; njeje tam hibanje ani sa ani pschecžiwu ani wěšty samēr. To je liwkošč, ta liwkošč, kotraž je nětkole kaž khorosč do nascheho luda sacžahnyla, a to w tym, sčtož teje nabožiny kaž we wschelatim druhim. Je na čařu, so wotchorimy! — So žo dyrbimy sa nabožinu žwojich džecži hibanč, žu nam tež tute hody pokasale. Namakamy wschudžom po žylym kraju tajkich, kotřiz čžedža nam nasche hody wfacž, te hody, kotrež žwjecžimy pschi Bethlehemskim žlobitu. Čžak žwojatyč dnjow čžedža nam wostajicž, ale jón wupjelnicž je staro- a nowopóhanskim. Hodowne melodie čžedža nam tež wostajicž, ale spěwacz dyrbimy — pschede wschém nasche džecži — sčtož je póhanske. Gladajmy žo! A wy staršchi pschede wschém hladajče žo a hladajče žwoje džecži, so žo nje-dohladače pschepošdže! Postarajče žo, so je wutroba nascheho džescža kolebka Jesuščžecžatka, so je wascha mladžina čžinjerka teho, sčtož spěwa, sčtož wy s njej spěwacže: žwěrna w řhodženju sa Jesuřom Křyřtuřom. Njebudžmy plapotarjo modlerfskeho řhěrlyřcha, ale tež čžinjerjo:

Jesu, přjedy dži
 Nam tu na semi!
 Njedaj žo nam dolho komdžicž
 A toh' hnadnoh' čžakša řkomdžicž!
 Wjedž naž sa ruku
 A Wótzej do domu!

Wschelke s bliska a s daloka.

— Džen 18 januara, 2. njedželu po řwój. řjewjenju řběra žo w sakfskich žyrtwojach kollekt sa dotwarjenje žyrtwoje w Cotta pola Drježdžan. W lěče 1914 řapocžachu twaricž a dotwaricžu hačž t lubjam. Wójna řastaji džělo. řnflazija řnicži řbhytkne řrědki nimale žyłe. Je na tym, so žo nowotwar do rořpadankow pschewobrocži, přjedy hačž je mohl služicž saměram, kotrymž bě wěnowany. To žo nježně řtacz. Tehodla řu wschě sakfske wořadny na pomoz řwořane. Ale to njeje jenož tajka wschědna kollekt, kaž žo to dny a dny řběra sa jemu potrebnu wořadu. Tu je něščto wořebite. Tam mjenujžy w řamym čžakšu nastawa nowa katolfska žyrtwej. Tole njeh je sa ewangelskich Sakfskeje nastork, pomhacz řapocžamu žyrtwej dotwaricž, a to wořebje s podpjeranjom řběrki 2. njedžele po řwój. řjewjenja.

— **Serbfska předarfska konferenza** řeńdže žo hařle jutije, 12. januara, dop. 3/10 hodž. t hodownemu poředženju. Njeh po móžnosčzi kóždy pschidže!

S Hrodžiščeža. 31. hodownika je nasch farar řic. Mróřaf po 52½ lětnym řkutlowanju w řnjefowej winizy řwoje řastojnřtvo řložit. Wón je najřtarřhi duchowny w naschej krajnej žyrtwi. Narodži řo 29. oktobra 1845 we Wulkich řdžarach. Budyšfski gymnasij pschekhodžiwřchi w řarlinje řtudowasche. 1872 bu s fararjom w řholmje, tehdy hiščeže řerbfskej wořadže, 1874 w řaleschězach a 1877 w řrodžiščežu. 24 lět bě s wodžerjom řerbfskeho řeminara sa řtudowazyč bohokřlowow. W krajnej řynodže, kotrejež řobustaw bě wot lěta 1911, je čžasčziřcho řkladnosčž mēł, sa naležnosčže řerbfskich wořadow wustupowacz. řwjeřeli řo hiščeže dobrnyč čžělnyč a duchownyč mozow, tehodla tu řhwilu řwoje džělo w naschej wořadže dale wjedže. řónž makeho řóřka řo do Budyšřinka pschekřdli, so by tamniřche řarřtvo wobřtaraf. — řascha wořada jeho wotřhad jara wobžaruje a budže řtajnje s džakom na njeho řpominacz; je jej tola dlěhe hačž 47 lět řkuzit, s radoščžu Bože řlowo pschipowjedajo a řo řwěru wo duřche řtrownyč a řhornyč řtarajo. Džiwojajo na tajke řwěrne a wobřchěrne džělo je jemu řipščžanska universita t reformaziřskemu řwědženjej lěta 1913 titul „řizentiat bohokřlowřtwa“ řposchčžika. řjedželu po hodžach, 28. dezembra řańdženeho lěta, pschepoda t. tajny žyrtwi. rada řosenřranž w pschitomosčzi žyrtwiřskeho přjódřtejicžerřtwa a řnjesa řollatora řnjesej řararjeje čžestne wopřimo krajneho řonsistorija, wušbėhujo jeho wschelake řařřužby. řóh miřosčžiwu čžyř řnjesej řararjeje pschi jeho wřřokich 79 lětach hiščeže dolho čžerřtwsosčž duřche a čžěla řposchčžicž! — řasche řopjenko njeshubi drje s pschekřdlenjom řnjesa řararja řiz. Mróřafa do Budyšřinka řwojeho pschecžela a řwěrneho řobudžělaczerja, wužije paž tola tutu řkladnosčž a wupraja řnjesej řararjeje wutrobny džak sa tař dolholětně řobuřřkutlowanje, jemu pschego, so čžyř řóh luby řnjēs jeho pořlednje džěla w řrodžičžanskej wořadže, kotrejež je tař dolho a tař řwěru řkuzit, a potom jeho dalřche řkutlowanje w Budyšřinku řohnowacz a jemu řtrowe lěta řiwjenja wjecžora řposchčžicž. Sa řebje wuprořymy řebi, so čžyř tež nam se řwojim wuřtojnym přerom řwěrnny řobudžělaczer řawořtacz, tař dolhož to jemu někař móžno. ředakžija a wudawarřnja.

W Pořaczizach řmy tař rjež hařle njedželu po nowym lěče hody dořwjecžili. řějachmy tu lěřa pódla řožich řkuzbow přecž wschelatich hodownyč wuhotowanjow a řwjedženjow. řjednocžena mladžina nascheje wořadny bě řchřwóřth džerř hodow dopokdnja po řožej řkuzbje řarym a potrebnym wořadny přěny na řarje nawobradžala. S darniweje wutrobu a ruku běchu jej pschi tym pomhali řarřchi nascheje domjazeje a hořpořy a hořpodarjo nascheje řkuzazeje mladžiny a druhe řtawy nascheje wořadny. Džakej, kotryž bu wschém s hnutěj wutrobu a s wjeřokym řtom wuprajeny, pschidamy tu řwój řjawnny a nutny džak. řjecžor řhromadži řo žyła řjednocžena mladžina na řamřnym měřtnje, so by řebi — a tež s njej tu řhromadžentym wořadnym — přěny hodownny wjecžor wuhotowala a řo w hodownej radoščzi řawjeřelika. řutřnosčž se spěwom a řlowom — němřkim a řerbřkim — pschi hodownym ewangelionje bě řapocžatk a řawod. řpěw, řlowo, wobras dowjedže nař potom do řazaretha a řethlehema: řarju a řoseja, jandželow a pařřřjow tam wuhladachmy a wuřřlyřchachmy pschi řlobitu. řak řo tež džęřka hiščeže hody, řohnowane hody řwjecža, hdyž wěra a doměra — tež we řhudobje a řrudobje — tu, to pokasa hodowna hra, kotraž řčžehowasche. W řřjoch řiwnyč wobřasach se spěwom a řlowom pokasa na to mladžina, kař hodowna radoščž řaczęri řudženje wo řhubjeneho řhna, kař hodownny blřřchčž rořřwěřli jastwo, kař řumpodich hodownny pomoznik. Do teho řakřincža gřthara a mandolina. řež na hodowne wobřadjenje njeběchu řabhli. řóždy dóřta řwój dar a čži najmłodřchi t tomu řnamjesčřto towarřtwa, a kóždy móžesche řo na řoseju a wuřřlyřku

wofschewicz. Runtpodich pschi tym tež na fararjez njesapomni a jim rjane darj wobradži. S džaknym kherluschom wullincza tu-
tón hodowny wjeczor. Wutoru wuhotwa jón mlodžina hifchje jón-
krócž sa wožadnych; rumy bėchu pschepjelnjene, a lubito žo je.
29. dezembra a 4. januara wuhotowachu paczeriske džeczi hodowny
řwjedžen, tón přeni řobu sa džeczi, tón druhi sa starschich a wožad-
nych. Godowna nutrnoscž, „Boža nóz“, „Gody a džeczi“, „Nje-
bjeski khlėb“, hodowny řpėw a hodowne wobradženje řjednoczi řo
tu ř hodownym řłowom do pėkneho hodowneho wuhotowanja,
ř kotrymž řebi mlodži a stari řawjeřelichu wutrobu. Ğara bė řo-
dy ras pořna džeczi a ludži. S wjele luboscžu a ř wjele prózu je
řo nam, hacž runje tu řale nimamy, poradžiko, řebi tajke wřche-
late hody wuhotowacž. Wřchėm tym, kiž řu tař abo hinař pom-
hali a řobuřkufkowali, tu jene wutrobne: Sapřacž Bóh!

— **Gody** nimo, nowolėto tu. „Njeje kař hody!“ a „Njeje
kař wořolo noweho řeta!“ to řlyřchachmy tař huřto wuprajicž.
Řlacžesře to wjedrej, kotrež tež njebė — a tež džengja, hdyž to
piřamy, 5. januara — ani hodowne ani tajke, řajřež řmy to wo-
řolo noweho řeta a wořebje wořolo „Sandtaga“ řwuczeni. To bjes
džitwa, hdyž řo piře, řo to řto řet řem, řo mėjachmy tajřeje mileje
řmy. Řeřowarjo řu drje řo džiwali ale niž wjeřelili, hdyž 4.
januara pėřořki řetachu. Ale „řyna“ w prořbyz njeje hifchje ni-

mo! Docřakajmy cřařa! Njech pař to w tym druhim, w tym,
řchtož hewak hody řu a chjeja bječ, řa řebje tař njeje, řo dyrbisř
prijicž: „Njeje a njebė kař hody!“ By to řrudnje bly, by-li řy
řchoř ř hodowneho cřařa bjes teho, řo hody, řohnowane hody řwje-
cřesře. Řřched tym řwarnuj cže Bóh luby řnjes! A přched tym
řwarnuj řo řam, a to tař, řo řebi, hdyž nicžo dale njemóřesř řebi
wobradžicž, tola to jene: to Bože džecžo řame! Potom mařch w
řhudobje wjele a to řrudobje to řchtož najnuřniřcho řřebasř. A my
wřchitzy ř řřlym ludom budžemy w nastupjenym řecze runje
tutón hodowny dar najnuřniřcho řřebacž. Tuž niž řrocžakři
wřazy dale řhibi ř „Bořim džecřom!“

— **Do noweho řeta** řmy hižo duřy. Sřy-li to hižo bjes na-
božneje wottorřanřeje prořyřki, řebi ju džengja hifchje řřařaj a
wobřtaraj! A řy-li to bjes nařřeho njedželnika „Řomřaj Bóh“,
řebi tuteho řřařaj na řyle řeto. By runje tež ř řebi přchisřchoř a cže
jenu njedželu kař druhu řtrowiř: „Řomřaj Bóh!“

Řiřtowanje.

R. w ř. = B. řa 2. p. řp.

B. w B. řa 3. p. řp.

M. w L. řa 4. p. řp.

Samolřwity redaktor: řarař B y r g a c ž w Mořacžicřach.

Njedželske bjesadowanki.

Řa pėkne mjeňře a wjetėe džeczi křescanskich starřich.

Podawa **Arnořt Serbomil.**

Přeni džiw Jezusa.

Bóřy po tym, hdyž bė Knjez Jezus sebi zhromadžil
přėnich wučobnikow, dóřta přepřořenje na kwas w Kana
w Galilejskej njedaloko mėřta Nazareta. Bėře tam wjele
hořci a mėjachu so derje. Tola za khwilu přinđže Jezu-
sowa mač a powėdaře jemu, zo je wino wuřlo. Ludžo na
kwasach mėjachu tam hewak doře ředže a wina. W kwas-
nym domje stejeře řeře řamjeřtnych sudobjow a knjez
Jezus přikaza řluřobnikam kwasneho nana, zo bychu je
z wodu napjelnili; a zo bychu hnydom donjesli kwasnemu
zarjadowarjeř. Hdyž piče čerřpachu z tutyř sudobjow, pő-
znachu, zo to njeje wjacj woda ale wino. Bėře pak tuto
wino wo wjele řepře, hač te, kotrež bėře kwasny nan přjedy
dař naliwač hořcam. A tute přemėnjenje wody do wina
bėře přeni džiw, kotryž knjez Jezus řcini. My dyrbimy
wřudžom radoře nosyč, kař je to knjez Jezus řiniř.

Jezus řjedži tempel (dom Boři).

Knjez Jezus nastaji so ze swojimi wučobnikami do Je-
ruzalema k jutrownemu řwjedženju, kotryž řidža řwječachu
k wopomnječu, zo jich Bóh miřociwje wuswobodži z Egp-
towskeje. Hdyž přinđžechu do dwora krasneho Bořeho do-
mu, namakachu tam muža předawaceho řkót, wowcy a
hořbje a druzy muřojo mėjachu blidka a na nich wupořo-
řene pjenjezy, kotrež wumėnjowachu z cuzby přikhadžacym
ludžom. Mėjeře to napohlad wikowanja. Kař ruče to knjez
Jezus wuhlada, njemóřeře připuřcič, zo by so tak hanibna
wėc wukonjala w domje jeho Wótca. Tehodla přimny za bi-
čom a wuhna wřitkich předawarjow a powřoci blidka z pje-
njezami. Knjez Jezus wėdžeře sebi posluřnosč dobyč.

Naře cyrkwje su mėřtna, hdžeř so Bohu knjezeř klonimy.
Tehodla mamy je džeržeč čiste a krasne a lubowač je, jako
Křystus je lubowař Boři dom w Jeruzalemje. Kař je
Knjez Jezus čisty cheřl mėč Boři dom, tak dyrbimy čisty
mėč tempel řwjateho ducha, kiž je naša wutroba.

Jezus so rozřėuje z Nikodemom.

Po jutrach wosta Jezus hiře w Jeruzalemje a wu-
konjeře mnohe skutki wustrowjenjow. Wodřerjo a wjer-
chojo w najwřřeř radže wuradřowachu wo nim a bojachu
so, zo wřitkón lud budže do njeho wėrič a so wot nich wot-
wobřocič. — Nikodem bėře tež ze sobustawom tejele wyso-
keje rady, ale wėřjeře do knjeza Jezusa. Tehodla, zo by to
nichtón njewėdžař, přinđže pozdže w nocy k njemu, zo by
zhoniř, řto poprawom knjez Jezus wuři. Knjez Jezus jeha
powuři, zo jeha kraleřto njeje widžomne kraleřto, ale zo
je kraleřto we člowjeskich wutrobach. Hdyž řwjaty duch
napjelni wutrobu muža abo řony, hólca abo holey, potom
chcedža so Bohu spodobač a přocuja so lubowač druhich a
pomhač druhim, dokelž sami lubuja knjeza Jezusa. Zo by
knjez Jezus pokazal Nikodemeř, kak wulka je Boža lubosč,
wupřaji to ze řlowami našeho zřeteho řekřta. Tuto hrono
je jara drohe za nas.

Je-li zo knjez Jezus přebywa we našej wutrobje, wo-
pokařemy to z tym, řtož řėimy a řinimy.

Jezus řėi ze samaritskej řonu.

Hdyž bėře knjez Jezus woteřol z Jeruzalema, poda so do
Galilejskeje a džeře přez Samariu. řidža hiřom dořho nje-
mėjachu rad Samaritanow a so z nimi njewobkhodřowachu.
Hdyž tehdy knjez Jezus samaritansku přeřeře, zo by jemu
dařa wodu k piču, ju to jara překwapi. Sedžeře runje sam,
mučny a lačny pódla řtudnje a řona bėře tam přiřla, zo by
sebi wody načerřala. Knjez Jezus bėře řtajnje přeci-
wo kóždemu lubosciwy a tak tež wotmořwjeře přecelnje na
wřitke přařenja teje řony a powėdaře jej wo „řiweř wodže“,
kotrejež by so ři rad dař napič. řona najpřjedy jeha nje-
rozumjeře, ale pomalku zřozumi a khwataře do mėřtačka a
přajeře ludžom, zo bychu řli posluřhač na Křystusa sa-
meho. Mnozy přinđžechu a řlyřachu a wėřjachu.

Hdyž Jezusowa lubosč pjelni našu wutrobu, potom budže
naře řiwjenje jako řorlo řohnowanja ludžom wokořo nas.